

Krystian FRAĆIK

Uniwersytet Kaliski im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego

ORCID: 0000-0002-5953-7377

ABSOLUTE RESOLVE - WSPÓŁCZESNA OPERACJA SPECJALNA W WARUNKACH DZIAŁAŃ PONIŻEJ PROGU WOJNY

ABSOLUTE RESOLVE AS AN EXAMPLE OF A MODEL SPECIAL OPERATION CONDUCTED UNDER LOW- INTENSITY CONFLICT CONDITIONS

Abstract

Operation "Absolute Resolve" was a complex and precisely planned special operation carried out by the United States in January 2026, with the primary goal of capturing the President of Venezuela, Nicolás Maduro. This highly risky mission was part of a broader U.S. strategy aimed at toppling Maduro's regime, which had long destabilized Venezuela and posed a threat to the stability of the Latin American region. The operation had military, political, and intelligence dimensions, relying on advanced technologies, close coordination among special forces, and precise intelligence data.

In the first phase of the operation, the United States conducted intense airstrikes aimed at destroying Venezuela's air defense systems and gaining control of the airspace around Caracas. The airstrike, supported by drones and reconnaissance planes, enabled ground forces to proceed safely to the next phase: infiltrating the capital. Key to the operation's success were special forces units, particularly Delta Force, who were deployed to Venezuela and took control of key locations in Caracas, including the airport and government buildings. Their mission was to reach Maduro's residence, neutralize his security, and secure his capture.

Despite the military success, the operation sparked international controversy. The drastic nature of the intervention in a foreign country raised questions about the legality of such actions and the political consequences of deposing a democratically elected, albeit controversial, president. Operation "Absolute Resolve" also symbolized the growing role of the United States in Latin America and its readiness to use military force in the face of threats to regional stability.

Keywords: Special Operation Forces, special operations, model of special operations, relative superiority graph.

Wprowadzenie

Przedmiotem badań zrelacjonowanych w niniejszym artykule są zjawiska i procesy mające miejsce podczas operacji *Absolute Resolve* oraz relacje między nimi. Celem poznawczym badań jest wyjaśnienie sposobu przygotowania, przebiegu oraz skutków tej operacji. Potrzeba podjęcia takiego tematu wynika z wyjątkowości i wielkiej wagi geopolitycznej, militarnej i ekonomicznej operacji. Jego realizacja wymagała jednak przełamania trudności wynikającej z braku wiarygodnych, szczegółowych informacji na temat przygotowania, realizacji i ewentualnych konsekwencji operacji *Absolute Resolve*, co wynika w szczególności z bardzo krótkiego czasu, jaki upłynął od momentu operacji.

Stosownie do przyjętej sytuacji problemowej oraz zdefiniowanego celu, w niniejszej publikacji przyjęto problem badawczy, który sprowadza się do pytania: ***Jakie były przyczyny, cele oraz przebieg operacji Absolute Resolve?*** Punktem wyjścia w badaniach była przyjęta na podstawie obecnego stanu wiedzy dotyczącej sposobu działań amerykańskich sił specjalnych teza, zgodnie z którą operacja "Absolute Resolve" stanowi współczesny przykład modelowej operacji specjalnej, skutecznego wykorzystania działań poniżej progu wojny, w których wykorzystanie sił specjalnych i nowoczesnych technologii miało na celu realizację strategicznych interesów USA, jednocześnie unikając eskalacji bezpośredniego konfliktu militarne.

Przeprowadzona przez Stany Zjednoczone Ameryki operacja specjalna *Absolute Resolve* (pol. Absolutna Determinacja), mająca na celu pojmanie prezydenta Wenezueli Nicolása Maduro, stanowi jedno z najbardziej kontrowersyjnych wydarzeń w historii współczesnych operacji militarnych. Choć od jej realizacji minęły już miesiące, to jej konsekwencje wciąż są przedmiotem szerokiej debaty politycznej, wojskowej i prawnej. Wydarzenie to miało miejsce w kontekście długotrwałego kryzysu politycznego i gospodarczego w Wenezueli, a także rosnącej roli Stanów Zjednoczonych w Ameryce Łacińskiej.

Ameryka Łacińska wydaje się charakteryzować względną stabilnością geopolityczną, która wyróżnia ją na tle innych regionów świata niezachodniego. Aby wyjaśnić ten fenomen, warto porównać współczesne zagrożenia, które mogłyby destabilizować międzynarodowy ład, z sytuacją w Ameryce Łacińskiej. W subiektywnym zestawieniu zagrożeń znajdują się takie zjawiska, jak „państwa zbójce”, przestępczość zorganizowana, konflikty ideologiczne i nacjonalistyczne, spory graniczne, rywalizacja geopolityczna i

ekonomiczna między globalnymi mocarstwami, a także problemy związane z wewnętrzną słabością państw. Z kolei czynniki, które przyczyniają się do stabilności regionu, to jego peryferyjność, rozwój instytucji regionalnych, proces homogenizacji oraz hegemonizacja, które wspierają porządek międzynarodowy w Ameryce Łacińskiej (Łaciński, 2017, s. 5).

Wenezuela pod rządami Nicolása Maduro znalazła się w epicentrum jednego z najcięższych kryzysów politycznych, społecznych i gospodarczych w historii współczesnej Ameryki Łacińskiej. Maduro objął urząd prezydenta po śmierci swojego mentora, Hugo Cháveza, w 2013 roku, jego kadencja od samego początku była obciążona licznymi kontrowersjami i oskarżeniami o fałszowanie wyborów. Wenezuela, która przez dekady była jednym z najbogatszych krajów regionu, zdominowanym przez przemysł naftowy, przeżywała od tego czasu systematyczny upadek gospodarczy, co podważyło efektywność modelu opartego na potęgze surowcowej. Spadek cen ropy naftowej, kryzys fiskalny, hiperinflacja oraz chroniczny brak podstawowych dóbr konsumpcyjnych, doprowadziły do załamania gospodarczego, co przełożyło się na pogorszenie jakości życia obywateli.

W 2018 roku, w wyniku kolejnych kontrowersyjnych wyborów, Maduro ponownie objął urząd prezydenta, co wywołało falę protestów zarówno w kraju, jak i za granicą, szczególnie w Stanach Zjednoczonych i krajach sąsiednich. Jednym z kluczowych elementów polityki Maduro było zaostrzenie kursu wobec opozycji, która była coraz silniejsza, zarówno w kraju, jak i na arenie międzynarodowej. Po wyborach prezydenckich w 2018 roku, które były powszechnie uznane za nieuczciwe, Juan Guaidó, lider opozycji, ogłosił się tymczasowym prezydentem, uzyskując wsparcie Stanów Zjednoczonych i innych krajów zachodnich. W odpowiedzi na rosnące protesty i presję międzynarodową, Maduro zacieśnił współpracę z Rosją, Chinami oraz Kubą, którzy stali się jego sojusznikami w walce o utrzymanie władzy. W tym czasie reżim Maduro stał się jednym z najważniejszych punktów zapalnych w polityce Ameryki Łacińskiej, a Stany Zjednoczone uznały rządy Maduro za nielegalne, co uzasadniało nałożenie szerokich sankcji gospodarczych i politycznych.¹ Sankcje te miały na celu osłabienie reżimu, poprzez ograniczenie dostępu do rynków finansowych i handlu

---

¹ Jednym z głównych powodów nałożenia przez USA sankcji na Wenezuelę był proceder przemytu narkotyków, o co oskarżano władze Wenezueli oraz samego prezydenta Maduro i jego bezpośrednie otoczenie [przyp. red.].

międzynarodowego. Równocześnie Stany Zjednoczone intensyfikowały swoje działania w regionie, wspierając dążenia opozycji i rozważając możliwość podjęcia interwencji o charakterze militarnym. Administracja Donalda Trumpa, korzystając z rosnącego niezadowolenia społecznego w Wenezueli, rozważała różne opcje obalenia Maduro, w tym wspieranie tzw. „planów B”, które zakładały użycie siły, w przypadku niepowodzenia dyplomatycznych starań. Stany Zjednoczone, choć formalnie starały się unikać bezpośredniej interwencji wojskowej, wciąż pozostawały w gotowości do zastosowania działań militarnych w obliczu dalszej destabilizacji Wenezueli. W tym kontekście operacja specjalna, mająca na celu pojmanie Maduro, stała się naturalnym, choć ryzykownym krokiem w polityce administracji Trumpa.

Decyzja o przeprowadzeniu operacji specjalnej, której celem było fizyczne pojmanie Maduro, była więc kulminacją wieloletnich napięć, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych. Operacja miała na celu nie tylko odsunięcie Maduro od władzy, ale także wysłanie sygnału dla całego regionu, że Stany Zjednoczone nie będą tolerować autorytarnych reżimów zagrażających stabilności Ameryki Łacińskiej. Miała również służyć jako przykład siłowej odpowiedzi na długotrwałą destabilizację regionu i wykorzystanie nowoczesnych metod wojskowych w realizacji celów politycznych.

Planowanie operacji i organizowanie działań

Przygotowanie operacji specjalnej mającej na celu pojmanie prezydenta Wenezueli było procesem skomplikowanym, wieloetapowym i wymagającym użycia zaawansowanych środków wywiadowczych oraz umiejętności precyzyjnego planowania uwzględniającego zastosowanie nowoczesnych technologii wojskowych. Przeprowadzone w styczniu 2026 roku działania to przykład tzw. operacji wysokiego ryzyka (*High Risk Operation* - HRO)². Jej celem było przecieź obalenie legalnie wybranego, choć szeroko kontestowanego, przywódcy państwa. W tym kontekście kluczowe było nie tylko

---

² Wysoki poziom ryzyka w operacjach HRO, dotyczy zarówno uczestników jak i powodzenia samej misji. Operacje tego typu podejmowane są w ekstremalnych warunkach, gdzie potencjalne konsekwencje niepowodzenia mogą być bardzo poważne, a ryzyko utraty życia lub znacznych zasobów jest znaczne. W kontekście sił specjalnych oznacza to operacje, które wymagają zastosowania zaawansowanych umiejętności, sprzętu i środków, często w warunkach wrogich lub nieznanych, takich jak teren o trudnym dostępie, operacje w czasie rzeczywistym, działania przeciwko uzbrojonym przeciwnikom, akcje antyterrorystyczne, przejścia lub neutralizowanie przeciwnika, uwalnianie zakładników [przyp. aut.]

przygotowanie militarne, ale również aspekt polityczny, związany z międzynarodowym prawem i reakcjami innych państwa na podjęte przez USA działania.

Już w 2018 roku Stany Zjednoczone rozpoczęły zakrojone na szeroką skalę działania wywiadowcze. Amerykański wywiad, działając w porozumieniu z krajami sąsiednimi, zaczął gromadzić informacje na temat funkcjonowania i słabości reżimu Maduro. Tajne służby miały za zadanie infiltrację wenezuelskich struktur politycznych oraz wojskowych, w celu znalezienia potencjalnych osób lub grup gotowych do współpracy w obaleniu Maduro.

Planowanie operacji rozpoczęło się wiele miesięcy przed jej realizacją. Kluczowym elementem była ocena sytuacji politycznej i militarnej w Wenezueli, w tym pozycja prezydenta Maduro oraz struktura dowodzenia armii wenezuelskiej. Administracja Stanów Zjednoczonych, w szczególności Centralna Agencja Wywiadowcza (*Central Intelligence Agency – CIA*) i Dowództwo Operacji Specjalnych (*Special Operations Command – SOCOM*), skupiły się na analizie danych wywiadowczych oraz ocenie szans na przeprowadzenie skutecznej interwencji. Ważnym celem było zrozumienie, jak Maduro mógłby zareagować na próbę obalenia jego rządu, a także jak zareagowałyby inne kluczowe podmioty w regionie, takie jak Rosja, Kuba czy Chiny, które miały swoje interesy w Wenezueli.

Przygotowanie operacji uwzględniało zarówno ocenę ryzyka, jak i możliwe scenariusze rozwoju sytuacji. W szczególności, analiza zakładała, że operacja będzie musiała przebiegać w sposób szybki i precyzyjny, aby zminimalizować ryzyko eskalacji konfliktu i uniknąć ofiar cywilnych. Priorytetem było wyeliminowanie (zatrzymanie) prezydenta Maduro, bez angażowania większych sił wojskowych, co mogłoby prowadzić do otwartego konfliktu zbrojnego z Wenezuelą oraz jej sojusznikami. Plan operacji uwzględniał również ewakuację sił w przypadku, gdyby operacja zakończyła się niepowodzeniem. Przygotowano plan alternatywny, który zakładał bezpieczne wycofanie jednostek specjalnych. Szczególną uwagę zwrócono również na aspekt minimalizacji ryzyka, w tym zagrożeń wynikających z reakcji militarnej Wenezueli i jej sojuszników.

W sierpniu 2025 roku Stany Zjednoczone rozpoczęły koncentrację sił zbrojnych na południowych wodach Morza Karaibskiego, rozmieszczając okręty wojenne oraz personel wojskowy w

ramach działań związanych z narastającym kryzysem w Wenezueli³. Jednocześnie CIA, wykorzystując źródła znajdujące się w otoczeniu prezydenta Nicolása Maduro, rozpoczęła działania wywiadowcze, których celem było monitorowanie miejsc jego pobytu i przemieszczania się⁴.

W toku przygotowań na terenie Stanów Zjednoczonych zbudowano wierną kopię rezydencji (obiektu), w którym przypuszczalnie przebywał Maduro, gdzie jednostki specjalne prowadziły tzw. synchronizację działań (*Rehearsal*) (Frącik, Więcek, 2017, s. 89-90), której celem było szczegółowe przećwiczenie sposobu wkroczenia do silnie ufortyfikowanej rezydencji prezydenta⁵.

Oprócz przygotowań stricte wojskowych, równie ważnym elementem była dyplomatyczna część przygotowania operacji. Administracja USA prowadziła szereg rozmów z kluczowymi sojusznikami, aby zapewnić sobie poparcie lub przynajmniej neutralność wobec planowanych działań. W szczególności, Stany Zjednoczone musiały uzyskać przynajmniej nieformalną zgodę sąsiednich państw, takich jak Kolumbia, w której znajdują się bazy wojskowe USA. Z kolei, w miarę jak operacja zbliżała się do realizacji, prezydent Maduro przygotowywał się do możliwych sankcji międzynarodowych, a także do mobilizacji swoich sojuszników, którzy byli gotowi udzielić mu wsparcia wojskowego w przypadku eskalacji konfliktu.

We wrześniu 2025 r. Dowództwo Południowe Sił Zbrojnych USA (*United States Southern Command*) rozpoczęło ofensywne działania militarne w stosunku do pływających na Morzu Karaibskim jednostek, które miały być używane do przemytu narkotyków na rzecz organizacji powiązanych z rządem Wenezueli. W grudniu 2025 roku sytuacja eskalowała, doszło do przejęcia części tankowców transportujących wenezuelską ropę. Przejęcia te stanowiły część amerykańskiej blokady handlu ropą. Równocześnie pod koniec grudnia CIA przeprowadziła szereg tajnych operacji w Wenezueli. 2 stycznia 2026 roku Donald Trump ogłosił, że amerykańska armia przeprowadzi ataki na terytorium tego kraju.

---

³ <https://www.reuters.com/world/americas/us-deploys-warships-near-venezuela-combat-drug-threats-sources-say-2025-08-18/>, [dostęp: 06.02.2026 r.]

⁴ <https://www.nbcnews.com/politics/donald-trump/us-venezuela-strike-nicolas-maduro-captured-how-timeline-trump-rca252041>, [dostęp 06.02.2026 r.]

⁵ <https://archive.ph/20260105153812/https://www.reuters.com/business/aerospace-defense/mock-house-cia-source-special-forces-us-operation-capture-maduro-2026-01-03/>, [dostęp: 06.02.2026 r.]

System obronny Wenezueli

Kluczowymi instalacjami wojskowymi w rejonie prowadzenia amerykańskich działań bojowych były kompleks wojskowy Fort Tiuna, położona na obrzeżach Caracas La Carlota - baza lotnictwa im. Generała Francisco de Miranda oraz port morski La Guaira. Fort Tiuna to największa i najważniejsza baza wenezuelskich sił zbrojnych, usytuowana na południowy wschód od centrum Caracas. Rozmieszczone tam zostały m. in. dowództwo armii wenezuelskiej, szkoły oficerskie, jednostki operacyjne, a także obiekty i instalacje logistyki wojskowej. W praktyce Fort Tiuna był punktową główną bazą dowodzenia oddziałów wojskowych Wenezueli i stamtąd kierowano obroną, w tym przeciwlotniczą i miasta.

La Carlota, dawniej lotnisko cywilne, to jeden z kluczowych elementów wenezuelskiej infrastruktury wojskowej. Stał się on głównym celem uderzeń sił amerykańskich, o czym świadczą liczne raporty o eksplozjach i zniszczeniach w tym obiekcie. W bazie rozmieszczone były m.in. systemy obrony powietrznej średniego zasięgu (Buk-M2E), których zadaniem była obrona przestrzeni powietrznej stolicy.

Port La Guaira jest strategicznym punktem infrastruktury Wenezueli. Jest to baza marynarki wojennej i główny port handlowy, przez który przechodzi znaczna część krajowego importu i eksportu. Jest to zarazem swoista „brama logistyczna” dla Caracas, gdyż położona jest jedynie 30 km od stolicy i łączy się z nią kluczową autostradą (Ryc. 1).⁶ Port obsługuje transport materiałów wojskowych, zaopatrzenia i elementy logistyki wojskowej. Podczas operacji część uderzeń skierowana była przeciwko infrastrukturze portowej w La Guaira. Doniesienia lokalne i analizy satelitarne wskazały na zniszczenia magazynów, kontenerów i utrudnienia w funkcjonowaniu terminali portowych⁷. Celem uderzeń na port było m. in. zakłócenie łańcucha dostaw logistycznych, ograniczenie możliwości przemieszczania sprzętu,

---

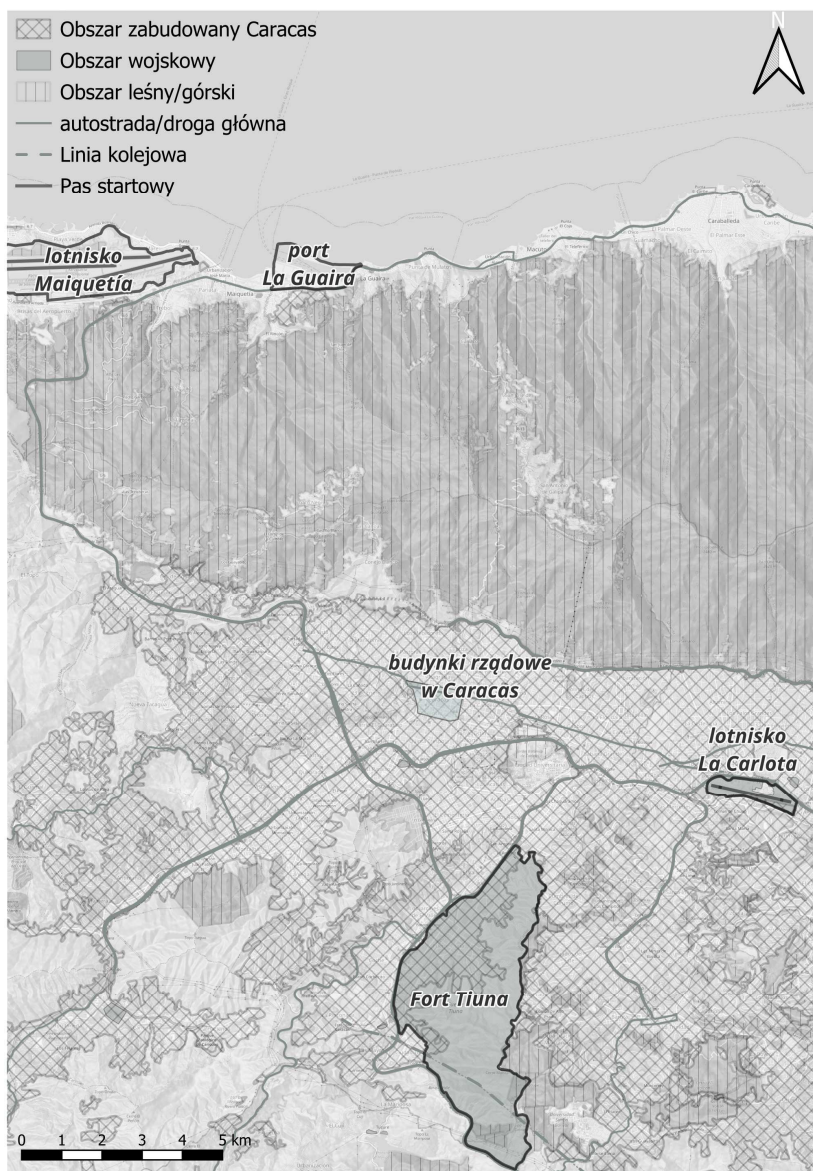
⁶ Caracas położone jest zaledwie 10 km od Morza Karaibskiego (w prostej linii), ale ma wybitnie śródgórskie położenie: od wybrzeża odgródzone jest trudno dostępną barierą Silla de Caracas (Pico Oriental 2640 m). Na tym osłaniającym stolicę od strony północnej obszarze górskim ukryte są silosy z bronią rakietową [przyp. red.].

⁷ https://www.everbridge.com/resource/venezuela-in-flux-after-u-s-operation-absolute-resolve/?utm_source=chatgpt.com, [dostęp: 12.02.2026 r.]

Frącik, K., 2026. *Absolute Resolve – współczesna operacja specjalna w warunkach działań poniżej progu wojny*, Przegląd Geopolityczny, 55, s. 9-32.

materiałów i wsparcia dla sił obronnych wokół Caracas, a także zdeorganizowanie zaplecza materiałowego i militarnego obrońców⁸.

Ryc. 1: Okolice Caracas

Źródło: opracowanie redakcji (Dawid Przybylski) na podstawie map topograficznych i aktualnych zdjęć satelitarnych będących w ogólnym dostępie.

⁸ https://defence-blog.com/united-states-hits-venezuelan-air-bases-and-port-facilities/?utm_source=chatgpt.com, [dostęp: .02.2026 r.].

W dniu operacji Wenezuela dysponowała kilkoma warstwami systemów przeciwlotniczych. Należały do nich m. in:

- S 300VM: rosyjski system obrony powietrznej średniego i dalekiego zasięgu;
- Buk M2E: rosyjski system raketowy średniego zasięgu;
- Pechora 2M: rosyjski przenośny system przeciwlotniczy średniego zasięgu;
- Igła/S 70: rosyjski, przenośny system przeciwlotniczy zaprojektowany do zwalczania nisko latających celów powietrznych (śmigłowce, bezzałogowe statki powietrzne)
- Barak 1: izraelski system raketowy krótkiego zasięgu.

W praktyce jednak duża część tych systemów nie posiadała pełnych zdolności bojowych, głównie z powodu braków części, niewłaściwej obsługi technicznej czy niskiego poziomu wyszkolenia personelu. Co prawda kilka wyrzutni Buk M2E osiągnęło gotowość zwalczania celów powietrznych, ale zostały one szybko zniszczone w czasie amerykańskich uderzeń⁹. Na niski poziom zdolności bojowej obrony przeciwlotniczej Wenezueli wskazuje fakt, że nawet systemy S 300VM, o zasięgu wykrywania celów do 300 km i zasięgu rażenia 90-150 km, nie zdołały powstrzymać amerykańskich ataków powietrznych ani lotu niskiego śmigłowców z pododdziałami sił specjalnych na pokładzie.

Poddając analizie działania obronne wenezuelskich sił lądowych, należy podkreślić fakt, że nie ma potwierdzonych informacji aby jakiegokolwiek regularne pododdziały lądowe prowadziły działania przeciwko Amerykanom. Opór stawiały jedynie lokalne komórki obronne i oddziały ochrony rządowej. Była to Casa Militar - jednostka specjalna należąca do Boliwariańskich Narodowych Sił Zbrojnych Wenezueli oraz gwardia prezydencka. Casa Militar to jednostka zorganizowana w sposób podobny do gwardii prezydenckich w innych krajach. Składa się z wyszkolonych żołnierzy, którzy są częścią sił zbrojnych, ale ich głównym zadaniem nie są działania stricte wojskowe, lecz pełnienie służby ochronno-obronnej. Milicje i brygady simónboliwariańskie¹⁰ prawdopodobnie uczestniczyły tylko w drobnych starciach ulicznych, ale

---

⁹ https://defence-blog.com/u-s-forces-destroy-buk-m2e-air-defense-system-at-caracas-base/?utm_source=chatgpt.com, [dostęp: .02.2026 r.]

¹⁰ Termin „simónboliwariański” odnosi się do ideologii, która jest związana jest z ideami Simóna Bolívara, czyli niezależności narodowej, jedności Ameryki Łacińskiej oraz suwerenności wobec obcych mocarstw (Król, 2023).

ich efektywność była niska i nie odegrały one kluczowej roli w systemie obronnym Caracas.

Przebieg operacji

Operacja przeprowadzona została 3 stycznia 2026 roku. Zgodnie z jej założeniami, blisko 500 żołnierzy USA, w tym siły specjalne oraz wsparcie lotnicze w postaci 160 Lotniczego Pułku Operacji Specjalnych (*160th Special Operations Aviation Regiment (Airborne)* - 160. SOAR (A))¹¹, zostały wysadzone na wenezuelskich wybrzeżach i przystąpiły do realizacji operacji *Absolute Resolve*. Pierwszym etapem były precyzyjne naloty lotnicze i uderzenia na systemy obrony powietrznej oraz infrastrukturę wojskową wokół Caracas. Działania wspierały drony wywiadowcze i wielozadaniowe statki powietrzne, których zadaniem było m. in. uzyskanie panowania w przestrzeni powietrznej Caracas i okolicy. Faza ataku lotniczego trwała około 30 minut i obejmowała wojskowe lotnisko La Carlota, port La Guaira, położone na wschód od stolicy lotnisko Higuerote, oraz kwaterę główną ministerstwa obrony w Fort Tiuna¹².

Wkrótce potem amerykańskie jednostki lądowe, wspierane przez elementy Federalnego Biura Śledczego (*Federal Bureau of Investigation – FBI*) oraz Agencji Zwalczania Narkotyków (*Drug Enforcement Administration – DEA*) rozpoczęły infiltrację stolicy Wenezueli. Głównym celem była rezydencja Maduro oraz gmachy rządowe w północnej części Caracas. Ze względu na wykorzystanie elementu zaskoczenia, pełniące zadania ochrony prezydenta wenezuelskie służby bezpieczeństwa, nie zareagowały właściwie na atak.

Amerykańskie siły specjalne przejęły kontrolę nad kluczowymi punktami w stolicy, w tym nad portem lotniczym Maiquetía, oraz nawiązały kontakt z lokalnymi władzami. Celem akcji było sparaliżowanie reakcji rządu Maduro i przejęcie kontroli nad zarządzaniem stolicą Wenezueli. W trakcie całej operacji strefy kontrolowane przez prorządowe milicje były izolowane przez wojska konwencjonalne USA, które rozlokowały snajperów i oddziały interwencyjne w dzielnicach okalających siedzibę prezydenta.

---

¹¹ Jest to jednostka sił specjalnych wchodzących w struktury wojsk lądowych Sił Zbrojnych USA, stacjonuje w Fort Campbell w stanie Kentucky, specjalizuje się we wsparciu lotniczym działań lądowych jednostek wojsk specjalnych.

¹² <https://defence24.pl/geopolityka/pojmanie-maduro-komandosi-delta-force-w-akcji>, [dostęp 09.02.2026 r.]

Główna część operacji realizowana była w rejonie Fort Tiuna, gdzie wraz z żoną przebywał Maduro. W momencie, gdy amerykańskie siły specjalne dotarły na miejsce, Maduro nie był w stanie opuścić swej rezydencji. Obiekt został bowiem otoczony przez jednostki specjalne, które izolując dostęp do niego jednocześnie przystąpiły do szturm. Według relacji Donalda Trumpa, Maduro próbował uciec do przygotowanej na terenie bazy kryjówki. Było to tzw. miejsce bezpieczne (*safe haven*), do którego jednak wejście, po zabarykadowaniu się Maduro, zostało wysadzone w ciągu kilkunastu sekund. Jak stwierdził prezydent USA: *Dotarł do drzwi, ale nie zdążył ich zamknąć*¹³. Po dokonaniu szturm, zatrzymany prezydent Maduro wraz ze swoją żoną, Cilią Flores, na pokładzie śmigłowca zostali przetransportowani na pokład okrętu USS Iwo Jima.

Zatrzymanie odbyło się bez ofiar w ludziach po stronie amerykańskich sił specjalnych, choć miejscowe relacje podają, że doszło do starć ulicznych pomiędzy amerykańskimi żołnierzami a prorządowymi bojówkami. Operacja, zgodnie z pryncypiami jej prowadzenia¹⁴ zrealizowana została z wykorzystaniem elementu zaskoczenia przy wysokim tempie działania. Trwała około 2 godziny i 20 minut - od momentu pierwszych eksplozji w obiektach infrastruktury krytycznej Caracas, do czasu, gdy siły specjalne USA zatrzymały Maduro i jego żonę oraz przejęły całkowitą kontrolę nad szturmowanym obiektem.

O godzinie 05:21 czasu wenezuelskiego prezydent Stanów Zjednoczonych Donald Trump opublikował na portalu Truth Social informację, że prezydent Wenezueli Nicolás Maduro i jego żona Cilia Flores zostali schwytani i wywiezieni z kraju¹⁵. Informację tę potwierdził sekretarz stanu Marco Rubio, który w wywiadzie dla CNN potwierdził, że Maduro został przewieziony do Stanów Zjednoczonych gdzie wkrótce stanie przed sądem.

---

¹³ https://xyz.pl/dzieje-sie/bbc-ujawnia-kulisy-operacji-absolute-resolve-w-wenezueli-1902/?utm_source=chatgpt.com [dostęp: 07.02.2026 r.]

¹⁴ W. H. McRaven w swej pracy *SPEC OPS. Case Studies in Special Operations Warfare: Theory and Practice* przedstawił sześć pryncypiów działań specjalnych, które warunkują odniesienie zwycięstwa, zaliczył do nich: prostotę, zachowanie tajemnicy, przygotowanie, zaskoczenie, szybkość (za: Fraćik, 2019, s. 76 – 77).

¹⁵ <https://www.telegraph.co.uk/world-news/2026/01/03/explosions-venezuela-capital-caracas/>, [08.02.2026 r.]

Siły i środki USA zaangażowane w operację

Operacja *Absolute Resolve*, była jednym z najbardziej złożonych i precyzyjnych działań specjalnych w historii współczesnych operacji wojskowych. Aby osiągnąć zakładany cel, Stany Zjednoczone wykorzystaly szeroką gamę sił i środków, od zaawansowanego lotnictwa po elitarne jednostki specjalne, wspierane przez najnowsze technologie wywiadowcze i cybernetyczne.

Jak już wspomniano, operacja rozpoczęła się od uderzenia powietrznego, które miało na celu zniszczenie wenezuelskich systemów obrony powietrznej oraz przejęcie kontroli nad przestrzenią Caracas. Do realizacji tego zadania wykorzystano ponad 150 samolotów bojowych i wsparcia. Zadaniem sił powietrznych, oprócz uderzeń lotniczych na obiekty infrastruktury krytycznej Caracas, było również zapewnienie bezpiecznego przelotu 11 śmigłowców MH-47 Chinook ze 160. Lotniczego Pułku Operacji Specjalnych z żołnierzami Delta Force na pokładzie.

Kluczową rolę odegrały bombowce strategiczne B-1B Lancer, które przeprowadziły uderzenia na cele strategiczne, a także myśliwce F-22 Raptor i F-35 Lightning II, które wraz ze śmigłowcami szturmowymi AH-1Z Viper i AH-64 Apache zapewniały przewagę powietrzną i wsparcie ogniowe dla operacji naziemnych.

Oprócz samolotów bojowych w operacji brały również udział maszyny walki elektronicznej EA-18G Growler, które zakłócały komunikację i systemy radarowe Wenezueli. Dodatkowo, samoloty E-2 Hawkeye i drony rozpoznawcze zapewniały monitorowanie sytuacji w czasie rzeczywistym, a także precyzyjne lokalizowanie celów. Wykorzystanie tych sił i środków pozwoliło Amerykanom uzyskać dominację powietrzną nad Caracas oraz wyeliminować zagrożenia ze strony wenezuelskiej obrony przeciwlotniczej. Główny trzon komponentu lądowego stanowiły zespoły Delta Force, elitarniej jednostki specjalnej wojsk lądowych USA, która w operacji otrzymała zadanie wykonania akcji bezpośredniej - precyzyjnego uderzenia i zatrzymania Maduro. Dzięki współdziałaniu z innymi agencjami takimi jak FBI, DEA czy elementami wsparcia logistycznego, siły specjalne były w stanie w ciągu kilku godzin osiągnąć zakładany w operacji cel.

Operacja *Absolute Resolve* była również przykładem wykorzystania zaawansowanej technologii cybernetycznej. Dowództwo Cyberprzestrzeni Stanów Zjednoczonych (*U.S. Space Command* -

USCYBERCOM)¹⁶ zapewniało dostęp do satelitów, które śledziły aktualną sytuację na miejscu i umożliwiało precyzyjne naprowadzanie uderzeń. Działania USCYBERCOM miały również na celu zakłócenie wenezuelskich systemów komunikacyjnych oraz elektronicznych, a co za tym idzie uniemożliwienie reakcji przeciwnika.

Niebagatelną rolę w operacji odegrały elementy wywiadu Agencja Bezpieczeństwa Narodowego (ang. *National Security Agency – NSA*)¹⁷ oraz Narodowa Agencja Wywiadu Przestrzennego (ang. *National Geospatial-Intelligence Agency – NGA*)¹⁸. Instytucje te przeprowadzały intensywną analizę sygnałów oraz obrazów satelitarnych, co pozwoliło na uzyskanie dokładnych informacji o przemieszczaniu się Maduro oraz rozmieszczeniu jego ochrony. Drony rozpoznawcze oraz cybernetyczne systemy monitorowania dostarczały w czasie rzeczywistym cennych danych, które były niezbędne do skutecznego przeprowadzenia operacji. Działania wymagały również zastosowania złożonej logistyki i wsparcia transportowego. Siły specjalne były przerzucane z różnych baz amerykańskich w regionie Karaibów i Ameryki Łacińskiej, a także z okrętów wojennych takich jak USS Iwo Jima, które pełniły rolę mobilnych baz lotniczych. Czas operacji został dostosowany do warunków lokalnych, a także do potrzeby zachowania elementu zaskoczenia, co zostało osiągnięte dzięki precyzyjnemu planowaniu zabezpieczenia logistycznego i szybkiemu przerzutowi sił.

Na uwagę zasługuje fakt, że w mediach pojawiały się niezweryfikowane relacje, jakoby użyto tzw. *tajnej broni discombobulator*¹⁹, które miały sparaliżować ochronę prezydenta Wenezueli. Informacje te nie są jednak potwierdzone. Oficjalnie rząd USA

---

¹⁶ Agencja rządowa odpowiedzialna za zapewnienie bezpieczeństwa w cyberprzestrzeni, zarówno w kontekście obrony, jak i działań ofensywnych. USCYBERCOM jest częścią Departamentu Obrony Stanów Zjednoczonych (*Department of Defense*) i działa w celu ochrony amerykańskich systemów informacyjnych oraz przeciwdziałania zagrożeniom cybernetycznym ze strony wrogów państwowych i niepaństwowych.

¹⁷ NSA jest odpowiedzialna za zbieranie, analizowanie i przechwytywanie informacji wywiadowczych z komunikacji elektronicznej. Działa w ramach amerykańskiej służby wywiadowczej i specjalizuje się w szpiegostwie elektronicznym.

¹⁸ NGA specjalizuje się w zbieraniu, analizowaniu i wykorzystywaniu informacji geoprzestrzennych (GIS), czyli danych związanych z pozycjonowaniem geograficznym. Jej celem jest tworzenie map i analiz geograficznych, które wspierają amerykańskie działania wywiadowcze i wojskowe.

¹⁹ *Discombobulator*: określenie tajnej, zaawansowanej broni energetycznej. System prawdopodobnie bazuje na technologii impulsów elektromagnetycznych lub mikrofalach o dużej mocy. Jego zastosowanie ma na celu między innymi wywołanie fizycznych dolegliwości u osób przeciwko którym został skierowany.

ani nie potwierdził, ani nie zaprzeczył użyciu takich systemów podczas operacji. Zarówno Biały Dom, jak i Pentagon odmówili komentarza, co pozostawiło pole do domysłów.

Operacja *Absolute Resolve* w Caracas była przykładem nowoczesnej wojny hybrydowej, w której siły powietrzne, specjalne, technologiczne i wywiadowcze działały w ścisłej synchronizacji. Dzięki wykorzystaniu zaawansowanego sprzętu i technologii, takich jak bombowce, myśliwce, drony, oraz cybernetyczne systemy zakłóceń, USA udało się przejąć kontrolę nad kluczowymi celami w Wenezueli i aresztować prezydenta Maduro. Operacja ta pokazuje, jak nowoczesne siły zbrojne mogą łączyć różne aspekty działań militarnych w celu osiągnięcia szybkich i precyzyjnych efektów.

Analiza przebiegu operacji

Admirał William H. McRaven²⁰ w swojej pracy dyplomowej pt. *The Theory of Special Operations* postawił pytanie: co sprawia, że operacja specjalna prowadzona przeciwko liczniejszemu siłom przeciwnika, częstokroć zajmującym silnie ufortyfikowane pozycje i dysponującym dużym potencjałem ogniowym, kończy się spektakularnym sukcesem wprawiającym w zdumienie zarówno przeciwnika jak i również własny naród i jego siły zbrojne? Przecież zgodnie ze wszystkimi zasadami wojny, w szczególności wskazanymi przez Carla von Clausewitza - silna obrona oparta o dobrze przygotowany teren i przewagę liczebną, powinna skutkować zdecydowaną przewagą na polu bitwy i zwycięstwem nad nielicznymi wojskami oponenta. Jak to jest więc możliwe?

McRaven znał wiele operacji specjalnych, które analizował pod kątem sytuacji geopolitycznej, obiektu operacji, jednostki prowadzącej operację, sposobu planowania i przygotowania operacji oraz techniki jej wykonania. Przeprowadzone analizy pozwoliły zidentyfikować 6 istotnych czynników, które przekute w zasady operacji specjalnych, stały się podstawą do sformułowania modelu planowania, przygotowania i przeprowadzenia operacji specjalnych oraz zdefiniowania pojęcia *względnej przewagi* – czyli czynnika kluczowego, bez którego osiągnięcia żadna operacja specjalna nie może zakończyć się powodzeniem.

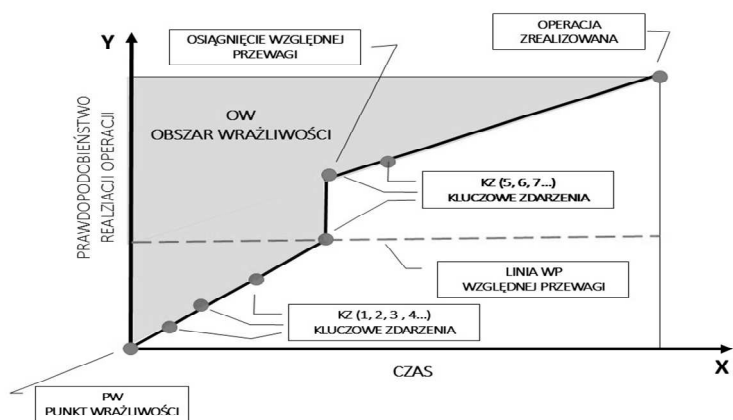
---

²⁰ William H. McRaven: emerytowany admirał amerykańskiej marynarki wojennej (US Navy SEALs), były dowódca Dowództwa Operacji Specjalnych USA, wybitny strateg, zaplanował i nadzorował m. in. operację *Neptune Spear*, podczas której 2 maja 2011 roku w Abbottabad (Pakistan) pododdział Navy SEALs zlikwidował Osamę bin Ladena, ekspert ds. przywództwa.

Przeprowadzone przez adm. McRavena analizy doprowadziły go do wniosku, że w ich trakcie następował jakiś krytyczny, decydujący moment, który sprawiał, że cała operacja kończyła się sukcesem tzn. osiągnięciem konkretnie zdefiniowanego celu (np. zatrzymaniem lub wyeliminowaniem obiektu działań). W jego opinii tym krytycznym momentem w trakcie prowadzenia operacji specjalnej jest osiągnięcie tzw. *względnej przewagi*, którą zdefiniował jako *stan, który istnieje, kiedy atakujące siły, na ogół mniejsze, uzyskują zdecydowaną wyższość (przewagę) nad większym lub lepiej ufortyfikowanym i strzeżonym przeciwnikiem* (McRaven, 1993, s. 2).

W oparciu o swoje przemyślenia, wynikające z analiz operacji specjalnych, adm. McRaven stworzył wykres względnej przewagi, który umożliwia zilustrowanie wpływu różnych czynników (zarówno pozytywnych jak i negatywnych) na przebieg operacji. Przedstawił w nim następujące dane, zmienne i czynniki: czas (oś X), prawdopodobieństwo realizacji operacji (oś Y), punkt wrażliwości (zdefiniowany jako punkt, w którym siły wykonujące zadanie osiągają pierwszą linię obrony przeciwnika), linię względnej przewagi, kluczowe zdarzenia podczas operacji, moment osiągnięcia względnej przewagi, moment zakończenia operacji oraz obszar wrażliwości na niebezpieczeństwo (zdefiniowany jako zależność prawdopodobieństwa realizacji operacji względem czasu – im dłużej będzie trwało uzyskanie względnej przewagi tym większy będzie obszar wrażliwości na niebezpieczeństwo, w którym coraz większy wpływ na przebieg operacji będą miały różne negatywne czynniki zwane tarciami na wojnie) (ryc, 2).

Ryc. 2. Wykres względnej przewagi wg adm. Williama H. McRavena

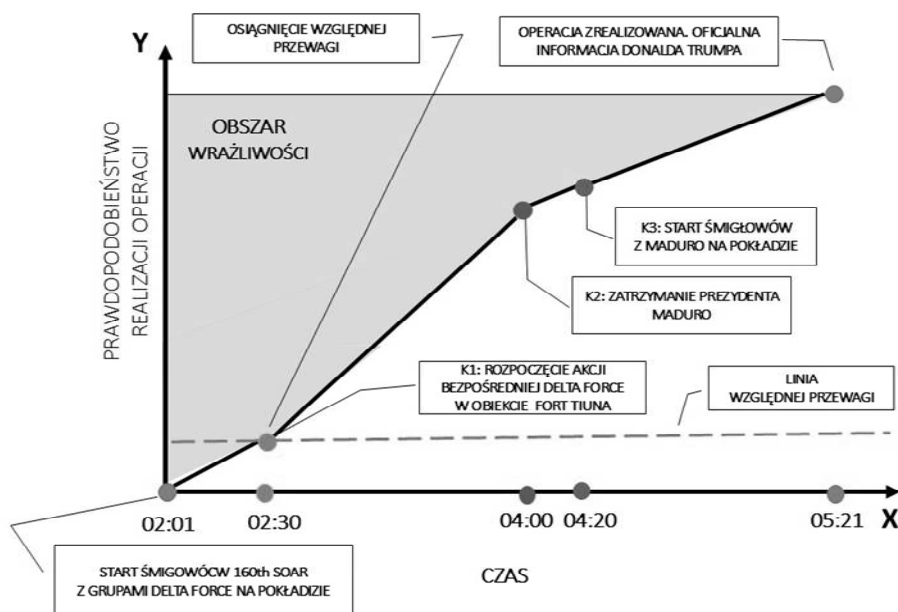

Źródło: oprac. na podstawie: McRaven W. H., 1993, s. 10.

Wykres względnej przewagi nie jest typowym narzędziem analitycznym polegającym na wprowadzaniu do systemu faktów lub danych matematycznych i wariantującym wynik działania i efekt końcowy w oparciu o zastosowane algorytmy postępowania. Jest on bardziej formą graficznego zwizualizowania planu operacji (lub jej przebiegu) w celu wygenerowania kluczowych zdarzeń i czynników mających (lub mogących mieć) wpływ na przebieg operacji specjalnych. Wykres ten pozwala zidentyfikować kluczowy moment w trakcie działania, w którym możliwe będzie osiągnięcie względnej przewagi nad przeciwnikiem, co powodować będzie radykalny wzrost prawdopodobieństwa zakończenia misji zgodnie z założeniami i pierwotnym zamiarem.

Dodatkowo wykres pozwala zobrazować dwie kolejne właściwości *względnej przewagi* i ich wpływu na prawdopodobieństwo zakończenia operacji z sukcesem. Gdy osiągnięta względna przewaga jest utrzymywana to prawdopodobieństwo odniesienia zwycięstwa stopniowo wzrasta, natomiast w sytuacji utraty względnej przewagi wyżej wspomniane prawdopodobieństwo zdecydowanie się obniża (ryc. 3).

Rys. 3. Wykres względnej przewagi operacji *Absolute Resolve*

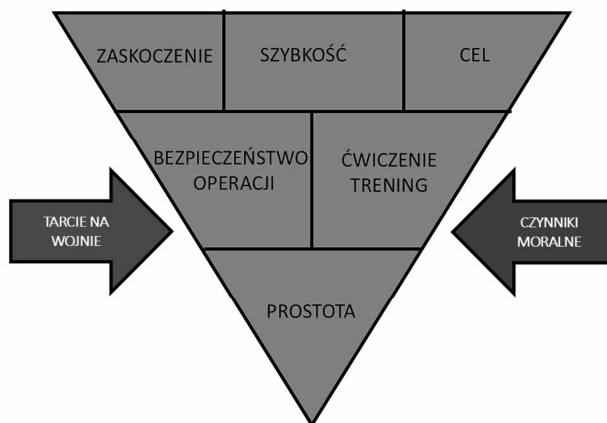

Źródło: oprac. na podstawie: McRaven W. H., 1993, op. cit. s. 10.

Na podstawie prowadzonych wcześniej wspomnianych analiz adm. McRaven doszedł do wniosku, że zastosowanie w działaniach specjalnych stałych i określonych reguł powoduje, że nawet małe siły mogą osiągnąć lokalną przewagę nad potencjalnie silniejszym przeciwnikiem i doprowadzić do osiągnięcia zwycięstwa w walce. Stało się to podstawą do wygenerowania tzw. **modelu operacji specjalnych**. Model ten został oparty na sześciu zasadach: **prostota, bezpieczeństwo operacji, trening, zaskoczenie, szybkość** oraz **cel operacji**, które należy stosować w czasie realizacji trzech konkretnych, stałych i niezmiennych faz operacji specjalnych: **planowania, organizowania i realizacji**.

Do przedstawienia swych przemyśleń McRaven zastosował model odwróconej piramidy. Stała się ona odzwierciedleniem operacji specjalnej, której powodzenie (utrzymanie w pionie) uzależnione jest od zastosowania zasad (dopasowania elementów) w czasie odpowiednich faz operacji (poziomy piramidy) (Ryc. 4).

Rys. 4. Model operacji specjalnej według W.H. McRavena

Źródło: oprac. na podstawie: McRaven W. H., 1993, op. cit., s. 16.

Analizy i oceny operacji *Absolute Resolve* można dokonać patrząc na nią przez pryzmat sześciu sprecyzowanych w modelu operacji specjalnych zasad.

Prostota: pomimo, że w operację była zaangażowana duża liczba elementów ugrupowania bojowego, to jej realizacja w praktyce nie była skomplikowana. Było to wynikiem jasno i krótko sprecyzowanego celu, wyboru standardowego scenariusza działania typowego dla specjalnej

akcji bezpośredniej²¹ prowadzonej w pojedynczym obiekcie, ograniczonej liczby żołnierzy sił specjalnych działających bezpośrednio w rejonie bazy oraz dużej samodzielności poszczególnych składowych ugrupowania bojowego wykonujących zadania wspierające i zabezpieczające na korzyść jednego tylko elementu sił specjalnych. Istotnym ułatwieniem był również krótki czas przewidziany na przeprowadzenie dynamicznej fazy operacji, co pozwalało pominąć konieczność zaangażowania dodatkowych sił i jednostek sprzętowych oraz realizacji procesu uzupełniania środków materiałowo-technicznych poszczególnych grup zadaniowych.

Bezpieczeństwo: dbałość o zminimalizowanie ryzyka zarówno poniesienia strat jak też niepowodzenia całej operacji przejawiała się przede wszystkim poprzez: utrzymanie tajemnicy, dokładne, ciągłe i wiarygodne rozpoznanie, silne wsparcie sił specjalnych oraz zastosowanie skutecznej nowoczesnej broni i sprzętu.

Trening: przygotowanie do działania w Caracas przeprowadzone było z dużym nakładem sił i środków z zachowaniem wysokiego poziomu realizmu. Szkolenie indywidualne i grupowe trwało co najmniej kilka miesięcy. Scenariusz akcji ćwiczono w obiekcie stanowiącym pełnowymiarową kopię miejsca prawdopodobnego przebywania prezydenta Maduro, z wykorzystaniem dokładnie tego samego sprzętu, który później użyto w operacji. Zakłada się, że poszczególne elementy zaplanowanych czynności powtarzano wielokrotnie, aż do wyrobienia automatyki działania. Autor przyjmuje, że wprowadzano do treningu różnorodne sytuacje zakłóceń w odpowiedzi, na które opracowano szereg reakcji i procedur pozwalających pokonać potencjalne utrudnienia, dodatkowo prawdopodobnie przećwiczono co najmniej jeden alternatywny plan operacji. Z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że oprócz działania zadaniowej grupy specjalnej realizującej główną część operacji ćwiczono również przemieszczenie transportem śmigłowcowym i współdziałanie z elementami wsparcia powietrznego. W tym przypadku stosując zasadę maksymalnego realizmu szkolenia wykonywano loty przede wszystkim w nocy w

---

²¹ Akcje bezpośrednie (*Direct Action* – DA) to jedno z trzech głównych zadań realizowanych przez wojska specjalne, definiowane jest jako krótkotrwały atak lub inna akcja zaczepna o małej skali, prowadzona w celu zniszczenia, zdobycia, odzyskania bądź spowodowania szkody dla osiągnięcia sprecyzowanych celów w ściśle określonym czasie, wyróżnia je precyzja, wykorzystywanie zaskoczenia, ważność obiektów oddziaływania, szczególność planowania oraz stosowane techniki (Fraćik, 2021, s. 119 – 122).

terenie bardzo podobnym jaki występował na trasie przelotu do rejonu obiektu.

Zaskoczenie: brak zdecydowanego oporu ze strony służb odpowiedzialnych za ochronę prezydenta Maduro, świadczy o tym, że operacja uzyskała efekt zaskoczenia. Wojsko i służby wenezuelskie, nawet jeżeli przewidywały bezpośredni atak ze strony amerykańskiej, prawdopodobnie były przygotowane raczej na odparcie uderzeń konwencjonalnych i nie zakładały precyzyjnego działania sił specjalnych w dobrze chronionej bazie wojskowej. Zaskoczeniu sprzyjało również podjęcie przez atakujących szeregu przedsięwzięć ograniczających swobodę działania prorządowych sił, m. in. poprzez izolację obszaru prowadzenia działań specjalnych.

Szybkość: jak podają media, ostatnia dynamiczna faza operacji od momentu wejścia na obiekt do zatrzymania Maduro i jego żony trwała 2 godziny i 20 minut. Był to czas na tyle krótki, że prorządowe siły wenezuelskie nie zdążyły podjąć skutecznych działań mogących zakłócić przebieg operacji. Zadaniowa grupa specjalna narzuciła wysokie tempo akcji zaskakując wartowników i służby odpowiedzialne za ochronę prezydenta. Nie miały one czasu na wymianę informacji, przegrupowanie i zaaranżowanie choćby najprostszego wspólnego działania. Ich reakcja w praktyce ograniczyła się do nieskutecznego użycia broni, ucieczki lub bierności w obliczu zagrożenia. Szybkość i gwałtowność następujących po sobie zdarzeń zapewniała narzucenie i utrzymanie inicjatywy przez atakujących oraz spotęgowała ich dominację w rejonie obiektu.

Cel: cel operacji był prosty i wyraźnie wyznaczony, było nim zatrzymanie prezydenta Maduro oraz przetransportowanie go na pokład okrętu USS Iwo Jima. Niewątpliwie nieoficjalnym celem pobocznym było pozyskanie dokumentów i materiałów znajdujących w miejscu przebywania prezydenta.

Operacja *Absolute Resolve* wydaje się być modelowym przykładem zastosowania w praktyce wszystkich sześciu zasad prowadzenia operacji specjalnych. Mogło to być spowodowane przez szereg okoliczności, które wymusiły w naturalny sposób zastosowania klasycznego wzorca akcji bezpośredniej przeprowadzonej metodą rajdu na obiekt znajdujący się w znacznym oddaleniu od baz wojsk własnych, w głębi terytorium obcego państwa.

Konsekwencje geopolityczne i możliwy scenariusz rozwoju sytuacji w Wenezueli

Operacja *Absolute Resolve* wywołała szereg politycznych konsekwencji, które mogą zmienić układ sił w regionie Ameryki Łacińskiej oraz wpłynąć na stosunki międzynarodowe. Choć celem interwencji było obalenie reżimu Maduro, skutki polityczne mogą obejmować zarówno wzmocnienie jego wewnętrznej pozycji, jak i zaostrzenie międzynarodowych napięć, które mogą trwale zmienić dynamikę w tym kluczowym regionie świata.

Region Ameryki Łacińskiej, już i tak podzielony w kwestii polityki wobec Wenezueli, po interwencji USA doświadczył jeszcze większych napięć. Kraje wspierające Maduro, jak Kuba, Nikaragua czy inne sojusznicze reżimy, zareagowały silniejszym oporem wobec USA. Z kolei państwa zbliżone do USA, takie jak Kolumbia czy Brazylia, zacieśniły współpracę z Waszyngtonem. Operacja w Wenezueli może także pogłębić napięcia z Rosją i Chinami, które odgrywają istotną rolę w regionie. Stany Zjednoczone mogą stanąć w obliczu reakcji dyplomatycznych i gospodarczych w postaci sankcji, a także pogłębienia rywalizacji w Ameryce Łacińskiej (Othman, 2025).

Dla niektórych krajów, zwłaszcza tych w regionie, interwencja w Wenezueli może stanowić złamanie zasad suwerenności i integralności państwowej. Może to wpłynąć na postrzeganie USA jako globalnego hegemonu, który ingeruje w wewnętrzne sprawy innych krajów, co może prowadzić do międzynarodowej izolacji USA lub wzrostu niechęci w stosunku do amerykańskich interwencji.

Usunięcie Nicolása Maduro z urzędu prezydenta miało przede wszystkim charakter symboliczny. Pomimo tego, że był on centralną twarzą „chavistowskiego” państwa, szczególnie w retoryce wewnętrznej i międzynarodowej, to jego faktyczna pozycja jako gwaranta długotrwałej stabilności reżimu była ograniczona, zwłaszcza po kontrowersyjnych, prawdopodobnie sfałszowanych wyborach prezydenckich w lipcu 2024 r.

Po amerykańskiej interwencji formalne kierowanie państwem, zgodnie z decyzją Sądu Najwyższego Wenezueli, objęła jego była wiceprezydent Delcy Rodríguez, podczas gdy struktury władzy państwowej takie jak siły zbrojne wciąż pozostają poza pełną kontrolą nowego rządu i są kierowane odpowiednio przez ministra spraw wewnętrznych Diosdado Cabello oraz ministra obrony Vladimira Padrino. Wskazuje to, że kluczowe instrumenty przymusu nie zostały automatycznie przejęte wraz z odejściem Maduro.

Z perspektywy polityki zagranicznej Stany Zjednoczone nie zdają się dążyć do szybkiej i bezwarunkowej zmiany reżimu na wzór demokratyczny. Celem Waszyngtonu wydaje się być raczej utrzymanie wpływu na sytuację polityczną i gospodarczą w Wenezueli, w szczególności sektor naftowy — fundamentalny element krajowej gospodarki i strategiczny zasób dla interesów zagranicznych. Wiceprezydent Rodríguez, postrzegana przez Waszyngton i niektóre kraje zachodnie jako pragmatyczna i gotowa do współpracy, została potraktowana jako partner w negocjacjach dotyczących reform gospodarczych i prawnych oraz amnestii dla niektórych więźniów politycznych. Wydaje się, że proces transformacji władzy jest mocno uzależniony od wewnętrznych podziałów w opozycji oraz od kalkulacji politycznych administracji USA. Brak jedności wśród sił opozycyjnych, zwłaszcza w kwestii roli takich liderów jak María Corina Machado, oraz różne wizje przejścia do demokracji utrudniają precyzyjne prognozy²².

Kluczowe wyzwania dla Wenezueli obejmują utrzymanie porządku wewnętrznego, zminimalizowanie ryzyka destabilizacji ze strony proreżimowych ugrupowań zbrojnych oraz przygotowanie warunków dla swobodnych i uczciwych wyborów — zadania, które wymagają zarówno ścisłego nadzoru instytucjonalnego, jak i akceptacji społecznej.

Z jednej strony amerykańskie działania w Wenezueli można uznać za akt geopolitycznego maksymalizmu. Stanowi on zasadnicze naruszenie prawa międzynarodowego i kreuje wrażenie, że Stany Zjednoczone będą działały według własnego uznania i bez jakichkolwiek ograniczeń, aby narzucić swoją suwerenność w Hemisphere Zachodniej. Z drugiej strony może to również być postrzegane jako akt dramatycznego wycofania się, gdyż *zagęszczenie* dominacji USA w półkuli zachodniej może oznaczać jednoczesne rozproszenie tej dominacji w pozostałych częściach świata.²³

---

²² *Znaczenie i implikacje interwencji USA w Wenezueli*, <https://pism.pl/publikacje/znaczenie-i-implikacje-interwencji-usa-w-wenezueli>, [dostęp: 28.02.2026 r.].

²³ Z perspektywy początku marca 2026 roku widać ponadto, że operacja w Wenezueli miała na celu pozbawienie Chin jednego z kluczowych źródeł dostaw ropy naftowej. Kolejnym etapem tej samej kampanii jest uderzenie na Iran, choć tu widać również potrzebę znalezienia tematu zastępczego wobec tzw. Afery Wyspy Epsteina dla niektórych polityków [przyp. red.].

Podsumowanie

Operacja *Absolute Resolve* była jednym z najgłośniejszych i najbardziej kontrowersyjnych działań wojskowych ostatnich lat. Przeprowadzone przez Stany Zjednoczone działania miały na celu nie tylko odsunięcie Maduro od władzy, ale także wysłanie sygnału całemu regionowi, że USA nie będą tolerować autorytarnych reżimów zagrażających stabilności regionu. Przebieg operacji był szybki i precyzyjny, co w dużej mierze wynikało z zastosowania nowoczesnych technologii wojskowych, takich jak drony, satelity, systemy walki elektronicznej oraz wyznaczenie do nich doskonale wyszkolonej jednostki specjalnej - Delta Force. W operacji wykorzystano zaawansowane technologie wywiadowcze, w tym dane satelitarne i analizy komunikacji elektronicznej, co pozwoliło na przygotowanie precyzyjnego planu i skuteczne przeprowadzenie operacji.

W operację zaangażowane były zarówno siły powietrzne, jak i jednostki lądowe, które po precyzyjnych nalotach na infrastrukturę wojskową przejęły kontrolę nad strategicznymi punktami stolicy Wenezueli. Kluczową rolę odegrała jednostka specjalna Delta Force, która przeprowadziła szturm na rezydencję Maduro. Cała operacja trwała niecałe 2,5 godziny i zakończyła się sukcesem, bez ofiar po stronie amerykańskiej.

W wyniku działań, Maduro oraz jego żona zostali zatrzymani i przetransportowani na pokład okrętu wojennego. Jednak, mimo sukcesu militarnego, operacja wywołała kontrowersje na arenie międzynarodowej, w tym pytania o legalność interwencji oraz o skutki polityczne, które mogą wynikać z obalenia prezydenta, a także z rosnącego zaangażowania USA w sprawy wewnętrzne Wenezueli. Niezależnie od dalszego rozwoju sytuacji, operacja ta pokazuje, jak nowoczesne technologie, precyzyjne planowanie i współpraca różnych służ i instytucji mogą zadecydować o sukcesie lub porażce w tego typu skomplikowanych i wysokiego ryzyka operacjach.

Operacja *Absolute Resolve* to przykład działań poniżej progu wojny. Miała ona na celu osiągnięcie strategicznych celów politycznych i wojskowych bez uwikłania się w pełnoskalowy konflikt zbrojny. Chociaż w operacji wykorzystane zostały siły wojskowe, jej celem było jedynie pojmanie prezydenta, a nie militarna konfrontacja z Wenezuelą. Element zaskoczenia, szybkie i ograniczone działania sił specjalnych pozwoliły na realizację celu bez eskalacji działań militarnych. Dodatkowo, wsparcie wywiadowcze i cybernetyczne oraz współpraca z lokalnymi przeciwnikami politycznymi Maduro podkreślają charakter tych działań

Frącik, K., 2026. *Absolute Resolve – współczesna operacja specjalna w warunkach działań poniżej progu wojny*, Przegląd Geopolityczny, 55, s. 9-32.

jako subtelne i ukierunkowane na osłabienie przeciwnika, zamiast bezpośredniego zaangażowania w wojnę.

Literatura

- Frącik, K., 2019. *Wojska Specjalne*, ASzWoj, Warszawa.
- Frącik, K., 2021. *Teoria operacji specjalnych*, Wydawnictwo Naukowe Akademii Kaliskiej, Kalisz.
- Frącik, K., 2024. *W poszukiwaniu teorii operacji specjalnej*, Przegląd Geopolityczny, 49, s. 150-164.
- Frącik, K., Więcek, W., 2017. *Teoretyczny i praktyczny wymiar synchronizacji działań*, AON, Warszawa.
- Król, S., 2023. *Boliwarianizm i antyimperializm jako narzędzia polityki zagranicznej Hugo Cháveza*, Ameryka Łacińska, 1 (119).
- Łaciński, P., 2017. *Wyzwania i uwarunkowania stabilności geopolitycznej Ameryki Łacińskiej*, Ameryka Łacińska, 3 (25).
- McRaven, W.H., 1993. *The Theory of Special Operations*, Naval Postgraduate School, Monterey, California.
- Mikłasz, J., 2025. *Geopolityczne implikacje konfliktu terytorialnego między Wenezuelą a Gujaną*, Przegląd Geopolityczny, 54, s. 101-113.
- Othman, A., 2025. *The Geopolitics of Intervention: A Structural Analysis of Hypothetical U.S. Military Action in Venezuela*, ResearchGate, https://www.researchgate.net/publication/398524236_The_Geopolitics_of_Intervention_A_Structural_Analysis_of_Hypothetical_US_Military_Action_in_Venezuela (28.02.2026).
- Posobiec, J., 2024. *Cele i wyznaczniki zadań taktycznych wojsk w obronie*, Przegląd Geopolityczny, 48, s. 155-166.

Streszczenie

Celem artykułu jest wyjaśnienie przyczyn, przebiegu i konsekwencji operacji *Absolute Resolve*. Była to skomplikowaną i precyzyjnie zaplanowana operacja specjalna przeprowadzona przez Stany Zjednoczone w celu pojmania urzędującego prezydenta Wenezueli. Operacja miała wymiar wywiadowczy, militarny i polityczny, a jej realizacja opierała się na zaawansowanych technologiach, ścisłej synchronizacji różnych służb i instytucji oraz precyzyjnych danych wywiadowczych.

Mimo sukcesu militarnego, operacja wywołała kontrowersje na arenie międzynarodowej. Operacja *Absolute Resolve* stała się także symbolem rosnącej roli USA w Ameryce Łacińskiej i ich gotowości do wykorzystania siły militarnej w obliczu zagrożeń dla stabilności tego regionu.

Słowa kluczowe: siły specjalne, operacje specjalne, model operacji specjalnej, wykres względnej przewagi.